

Arrest

nr. 103 272 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2013 met referentnummer REGULX.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. DASSEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nalaat zijn identiteitskaart en

internationaal paspoort voor te leggen, en zich daarentegen beperkt tot het neerleggen van een fotokopie van zijn identiteitskaart en een fotokopie van slechts enkele pagina's uit zijn internationaal paspoort. Gezien verzoeker er schijnbaar wel in slaagt om fotokopieën voor te leggen heeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom hij zijn authentieke documenten niet kan voorleggen. Op asielzoekers rust nochtans een persoonlijke verantwoordelijkheid om alle relevante documenten aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij dit poogt te staven met elk document die hij in zijn bezit heeft of kan verwerven. Het bewijs van identiteit, via het overmaken van authentieke identiteitsdocumenten, is een essentieel element in iedere asielprocedure. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS, nr. 40.037, 15 juli 1992; RvS, nr. 96.146, 5 juni 2001). Fotokopieën hebben geen bewijswaarde gezien zij makkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst, en kunnen zodoende niet als bewijs van identiteit en nationaliteit dienen. Door slechts fotokopieën van enkele pagina's van zijn internationaal paspoort voor te leggen verhindert verzoeker tenslotte dat de asielinstanties zich een correct beeld kunnen vormen over de werkelijke datum van vertrek uit zijn land van herkomst evenals van de visa en reisstempels die op dat paspoort zijn aangebracht. Deze poging tot achterhouden van cruciale informatie strookt met de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste illegale reisweg.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo blijkt onder meer dat zijn asielaanvraag niet spontaan was doch daarentegen een opportunistisch karakter had en dat zijn beweerde illegale reis naar België ongeloofwaardig is. Wat zijn beweerde problemen in Pakistan betreft merkt de Raad verder op dat verzoeker niet aannemelijk maakt in Pakistan te hebben verbleven tot zijn beweerdelijk vertrek op 17 juli 2009, waardoor evenmin aan het relaas zelf enig geloof kan worden gehecht. Verzoeker bevindt zich in de mogelijkheid om zijn verblijf in Pakistan in die periode objectief te staven door het voorleggen van het internationale paspoort in zijn bezit. Met zijn weigering om dit te doen schept verzoeker zelf de indruk dat zijn versie van de feiten niet overeenstemt met de werkelijkheid. De andere documenten die verzoeker ter staving van zijn relaas voorlegt tenslotte vermogen hier geen afbreuk te doen, gezien verzoeker door zijn gebrekkige medewerking niet aannemelijk maakt de persoon te zijn die op de documenten staat vermeld. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing, doch laat na deze te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn beweerde land van herkomst, Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 maart 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij thans in het bezit is van haar identiteitskaart en een document van haar werkgever waaruit haar verblijf in Pakistan blijkt (deze

documenten werden in origineel neergelegd). Zij betoogt voorts dat haar moeder overleed en zij niet terugkeerde naar Pakistan voor de begrafenis omwille van de angst voor vervolging.

Verwerende partij repliceert dat de ingediende identiteitskaart de geloofwaardigheid van het relaas niet kan herstellen. Wat het attest van de werkgever betreft wijst verwerende partij erop dat de beoordeling van ingediende stukken dient te gebeuren rekening houdende met de afgelegde verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad deelt de mening van verwerende partij. Het voorleggen van haar identiteitskaart doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) verzoekende partij pas op 21 maart 2011, nadat zij door de Belgische autoriteiten werd tegengehouden voor illegaal verblijf op het grondgebied en door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vrijheidsberoving, met het oog op repatriëring naar Pakistan, werd genomen, in België een asielaanvraag heeft ingediend, wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en (ii) verzoekende partij geen details kon geven over het vervalst paspoort waarmee zij van Pakistan naar Parijs zou zijn gevlogen terwijl er een groot risico is op grondige identiteitscontroles en ondervragingen bij binnenkomst in de Schengenzone. Wat het attest van de werkgever betreft, wijst de Raad erop dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. *In casu* is het duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij weliswaar een identiteitskaart indient doch nog steeds nalaat haar paspoort in te dienen of te tonen. Verzoekende partij betwist de grond in de beschikking niet dat zij zich in de mogelijkheid bevindt om haar verblijf in Pakistan in die periode objectief te staven door het voorleggen van het internationale paspoort in haar bezit. Met haar weigering om dit te doen schept verzoekende partij zelf de indruk dat haar versie van de feiten niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Overigens is het bijzonder opmerkelijk dat de ingediende identiteitskaart dezelfde nummers draagt als de fotokopie van de identiteitskaart die werd ingediend tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (adm. doss., stuk 14 (documenten) stuk 4) terwijl de aan het administratief dossier toegevoegde fotokopie geldig is van 16/02/2002 tot 31/01/2011 en de thans ingediende originele identiteitskaart geldig is van 19 september 2007 tot 31 augustus 2020.

Wat het betoog van verzoekende partij betreft, namelijk dat zijn vrees voor vervolging eveneens blijkt uit de vaststelling dat hij bij het overlijden van zijn moeder niet terugkeerde, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet verder komt dan een blote bewering.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS